

РЕШЕНИЕ

№ 42187

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **9027** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Монкрис Кар“ ЕООД, срещу Решение № 2470/04.07.2025г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав постановено по НАХД № 3344/2025г“.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуални правила при постановяването му - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Твърди се, че съдът не е обсъдил всички оплаквания, изложени във въззивната жалба относно незаконосъобразността на оспореното НП. Отделно са наведени съображения за маловажност на нарушението по смисъла на чл.93, ал.9 от Наказателния кодекс. Ответникът – директор дирекция „Инспекция по труда“ С. област, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по касационните оплаквания.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, VXIII-касационен състав, след преценка на доказателствата по делото, изложените касационни основания и становищата на страните, при съобразяване разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество е частично основателна, по следните съображения.

С Наказателно постановление №23-2400623/28.01.2025г., издадено от директор дирекция „Инспектиране на труда“-С. област, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1800лв., на основание чл.416, ал.5, във вр. чл.414, ал.3 Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ.

С процесното решение, предмет на касационен контрол, СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови този резултат, районният съд след анализ на събраните по делото доказателства е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат изискуемите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН и при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН, които да водят до отмяна на НП, на това основание. По съществото на спора е прието, че от страна на касатора е извършено описаното в АУАН и НП административно нарушение по чл. 61, ал.1 от КТ. Съдът е обсъдил възраженията на санкционираното дружество за приложение на чл.28 от ЗАНН и ги е приел за неоснователни. Като извърши проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 АПК, настоящият състав приема следното.

Обжалваното решение е правилно и не са налице релевираните в касационната жалба основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, във вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН за неговата отмяна.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и показанията на свидетелите разпитани по делото. Правилни и обосновани са изводите на районния съд за осъществено нарушение по чл.61, ал.1 от КТ от дружеството касатор, тъй като от събраните доказателства безспорно е установено нарушението и неговия автор.

Настоящият касационен състав намира, че решението на районния съд е постановено в съответствие с материалния закон. С факта на допускане на работника или служителя до работа, преди да бъде сключен трудов договор между работника и работодателя и преди постъпването на работа, дружеството - работодател е нарушило императивната разпоредба на чл. 61, ал.1от КТ и е осъществило санкционния състав на чл. 414, ал.3 от КТ. Изведените от районния съд правни изводи в този смисъл са правилни, обосновани и съответстват на доказателствата по делото. При това формираните изводи напълно се споделят от настоящият касационен състав, поради което и на основание чл. 221 АПК, препраща към мотивите в оспореното решение. Районният съд се е произнесъл подробно и мотивирано по всички оплаквания, наведени в жалбата срещу оспореното наказателно постановление.

На следващо място касационната инстанция намира за неоснователни оплакванията на касатора за маловажност на нарушението. В случая с Кодекса на труда е предвидил специална разпоредба, която урежда привилегированите състави а именно чл.415в. Тази норма е специална спрямо общите разпоредби и изключва възможността нарушенията по чл.61, ал.1 от КТ да се квалифицират като маловажни,

Касационната инстанция обаче намира, че неправилно е определен размерът на наложеното наказание. Съгласно разпоредбата на чл.414, ал.3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. В случая административнонаказващия орган не е изложил съображения защо е определил санкция над предвидения минимум при липсата на предходни нарушения на трудовото законодателство от страна на дружеството. Това не е отчетено и от решаващия съд, който единствено е споменал, че по този начин ще се постигнат целите на наказанието. Настоящата инстанция не споделя тези мотиви и приема, че наказанието следва да

се определи в минимален размер при съобразяване с наличието на смекчаващите вината обстоятелства, а именно факта че нарушението е извършено за първи път, съответно липсват данни за предходни нарушения.

При това положение решението на районния съд следва да бъде отменено, а тъй като в случая настоящото производство е по реда на чл.226 АПК, с оглед разпоредбата на чл.227, ал.1 АПК, касационната инстанция следва да измени процесното наказателно постановление, съобразно изложеното по-горе.

Предвид изхода на спора на касатора се следват разноски за двете инстанции – съобразено изменената част от размера на наложеното наказание за адвокатско възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 500лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2470/04.07.2025г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав постановено по НАХД № 3344/2025г“ и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №23-2400623/28.01.2025г., издадено от директор дирекция „Инспектиране на труда“-С. област, с което на „Монкрис К.“ с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1800лв., на основание чл.416, ал.5, във вр. чл.414, ал.3 Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ, като определя наказание в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Инспекция по труда“ да заплати на Монкрис К.“ с ЕИК[ЕИК] сумата от 500лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: